

Яна Грінченко,
*студентка 1 курсу фінансово-економічного факультету,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»*

Щастя — таке знайоме усім слово, адже кожен з нас уже з дитинства мріє стати щасливим. А чи знаєте Ви, що для Вас є справжнім людським щастям? У чому ж воно полягає? До останнього часу я цього не розуміла та навіть не замислювалась над цим питанням, але, прочитавши твір Григорія Сковороди «Розмова п'яти подорожніх про істинне щастя в житті» я дійшла висновку, що для щастя мені необхідно зовсім мало: здорові рідні, підтримка з їх сторони, ... напевно, і все. Особисто для мене даний твір Григорія Сковороди дав певне нахнення та поштовх для написання власного вірша, в якому я торкнулася саме проблеми щастя!

«Три виміри щастя»

Мене ви, посміхаючись, спитайте:
«Скажи мені, ти, молода дівчино!
Тобі для щастя необхідно стати
Жаданою, відомою, з грошима?»
Спитайте ви, а я вам посміхнуся,
Бо ви, шановний, надто жадібний
До пустощів. Я — інша, й не боюся
Сказати вам, що щастя в мене три.
Я не зухвала, може, то і горе,
Та всі свої дівочії роки
Я маму шанувала, сестру Полю,
Рідних своїх і друзів дорогих.
То перше моє щастя — знати певно,
Що в мене є вони, а в них є я.
І все, що було, — було не даремно...
В своїй «Розмові...» пан Сковорода
Приписує героям таку думку:
Для різних вуст та первісних умів
Існують зовсім різні облаштунки
Облич щасливих, сльозних чи сумних.
Що «ім'я бога є поганська назва»
«Грішми, землею» будемо щасливі.
Не вірю я, бо се — дешева казка!
Живуть таким, як певно, божевільні.

А я живу теперішнім й майбутнім,
Та бережу в собі ключі від долі,
Борюся другим щастям з часом скрутним —
Хай будуть ті, що в першому, здорові.
Здорові кожен день та кожен ранок,
Де б не були ми, — щоб не поодинокі.
Щоб матінка моя на наш сніданок
Пекла млинці чи булочки з пшениці.
«Життя — то шлях, що скрізь тече, як річка»
Міркує у «Розмові...» Афанасій...
Я згодна з ним. Та кращая водичка
Це та лише, що чиста і без гязі.
Ось третє моє щастя — щира правда
Від тих людей, що поруч, що свої.
Бо вірю їм я відчайдушно, радо,
І повномірно також вірю в них.
Три виміри мої, я їх плекаю
Та живлю тими, що до серця йдуть
Людьми від Бога. Боже, сподіваюсь
Вони мене до щастя й приведуть.